

ALEXANDRIA

(A KÖLTŐ ÉNEKE)

az éjjel alexandria városába álmodtam magam
a periférián élő görögök a régi görögök méltó leszármazottai
elismeréssel és sok drahmával tartoztak nekem
a görögök mind átkeltek volna értem a földközín

egy fehér és düledező épületbe álmodtam magam – vakon egy
asztalnál
egy kávéházba ahol anélkül öregedtek meg hogy híret vették volna
a pék ianni kutyáinak és konsztantinosz
p kavafisz (a híres költő) gőgjének
és mindannak ami megöregedni képes egy nagy városban
mint alexandria egy fehér és düledező épületben

millió rozsdás kulcsocskának

tulajdonosa

könnyek közt simogattad a hajam
kék szememmel játszani kezdtél
csak lassan nem túlságosan kíméletlenül
az éjszakában az éjszakában alexandria városában

DECEMBER

(AZ ADMINISZTRÁTOR ÉNEKE)

a kutya sántítva az erdő felé veszi az irányt
nyomában az ember szinte öreg
decemberben vagyunk – e hónapban sápadtan

töröd meg és gyorsan megosztod csontocskáid
jaj drága csontocskáid jaj hű ebed

MIT SÚG GUILLAUME FÜLÉBE A NAGY LÁRMA

egy szem a szemközi fiókból egy mancs a legfeketebb emlékből
az orr nagyon nedves galád a farkinca – szinte ördögi a hold
verőfényében

én vagyok a nagy lárma súgja fülembe a nagy lárma
majd rajzolni készülök egy macskát a juharlevelek közé

AZ ADMINISZTRÁTOR MEGMAGYARÁZZA HOGY MIBEN ÁLL TÉNYLEGESEN AZ ÉLETE

(ABSZOLÚT ÉRDEKTELEN TUDÓSÍTÁS)

egy régi szekrény átszállítása a nappaliból a teraszra
miért gyötör az utóbbi időben
ennyire – hiszen mindent előre láttam
a legapróbb részletekig

„addig a határig amin keresztüllépni már nem lehet”

az agy és az isten háta mögötti túskebokor
zöld selyem és egyenesen a disznó koponyájára csap!
tó és komor képzetek hordái: állatiak szerelmem

mivel se hidegtől se éhségtől még golyótól
sem lehet már meghalni – mégis egy régi
szekrény átszállítása a nappaliból a teraszra
kopott küszöb alvadni készülő mosoly
a lábad húzd vissza a lábad és fogadd az isteneket

mindent előre láttam a legapróbb részletekig
egy régi szekrény átszállítását a nappaliból a teraszra életem

elégetem ruháim ismét identitást váltok
mennyi tisztesség és mennyi dicsőség – előreláttam mindent
„nyugodjon békében isten nyugtassa békében
talán nekünk is jár utána némi haszon”

VÉLEMÉNYEK GUILLAUME-RÓL

kukorékolnak a kakasok. közeleg a hajnal. alázattal
guillaume újból anyja hasába ér.
guillaume vadvirágok közt. kisebb hajlongás
és egy marék cukorka guillaume-nak. egy bicikli.

már jó ideje figyelmeztetett: közeleg a hajnal jön a hajnal.
egyenes pozícióban állt kezét egyensapkájához szegezve. a mi
alantas guillaume-unk. guillaume a gyermek. ez a skrupulusoktól
mentes bestia. s most szárnyainkkal repül. biciklinkkel.

A KÖLTŐ FELFEDI MAGÁT GUILLAUME ELŐTT

(EGY LEVÉLBEN)

én is láttam varjakat a templom tetején ó guillaume
széttárt szárnyakkal melegedtek a napon
a varjak a jelvényről a varjak a jelvényről

ablakom alatt undorító egyensúly – egyetemes – fekete
egyáltalán nem tudnál
mormogni még valamit kiejteni egy szótagot guillaume

„a denevér is teljes expanzióban van a fülemüle dalol”

az útra amelyről tudsz mindent gondosan helyrehoztam lábbelimet
nemcsak kavafiszt látott nemcsak eminescut látott

„te gyermekem te idegenem te
hová méysz te”

GUILLAUME ÉNEKE

ittam az ő véréből és jónak találtam
ettem az ő húsából és jónak találtam
de a mai napig kérdés ki ő és mi végre
s miért kellett éppen az ő véréből innom
s az ő húsából ennem – s néha eszembe jut
„nyisd ki ezt az ajtót amin sírva döngetek”

KOMOR KIS TÖRTÉNET (SZINTE HANYAGUL ELBESZÉLVE) MEGLEHETŐSEN KISZÁMÍTHATATLAN SZEREPLŐKKEL ÉS ESEMÉNYEKKEL

egy lovas tömeg vágtságában elhalad hamuszürke lovaik patái
rólad mesélnek és rólam mondja guillaume elkalandozva
amint reggel felkelek kihajítok két három lapát
új földet hát te barátom hogy kezdted tevékenységed

egy lovas tömeg vágtságában elhalad hamuszürke lovaik patái
rólad mesélnek és rólam mondja a költő elkalandozva
amint reggel felkelek kihajítok két három lapát
új földet hát te barátom hogy kezdted a tevékenységed

egy lovas tömeg vágóban elhalad hamuszürke lovaik patái
rólad mesélnék és rólam mondja az adminisztrátor elkalandozva
amint reggel felkelek kihajítok két három lapát
új földet hát te barátom hogy kezdted a tevékenységed

aha mondja a költő és guillaume egyhangúlag következőképpen
közülünk való vagy
húzd le a kávé és gyerünk a városházára
hogy beiktassuk ezt a kérvényt olvasd el te is

sarkantyúkat aranyból kérünk a visszatérő lovasok tömegének
tömegének
tisztább és jobban kivilágított istállót hamuszürke lovaik számára
több lapátot kérünk községünk lakói számára biztosítsák
új föld kövér gilisztákkal s még arról szeretnénk értesülni ha nem
veszik zokon
hogy miként kezdi a mi szeretett és nagyon becsült polgármesterünk
napi tevékenységét
guillaume a költő és az adminisztrátor

AZ ADMINISZTRÁTOR BÁRMELYIK PILLANATBAN FELSÜLHET

a fenébe te adminisztrátor a valóság én vagyok a kézzelfogható
valóság
az eszme érzéki megnyilvánulása (hegel-előadások fenomenológia)

én vagyok az a kislelű
plasztilin-nyulacskákkal és mormotákkal
az a nyájasabbnál nyájasabb beszédű én vagyok

ha a sodromból kijövök s az átelleni járdára térek át előre
megmondom: te adminisztrátor nem akarok veled maradni
mit kezdesz magaddal? a nyulacska elolvadnak a mormoták
messze futnak

saját országukba hol nyájas szavakat többé nem hallasz
olyan kis füleket melyekbe üvölthetsz többé nem találsz

tehát a fenébe te adminisztrátor én vagyok a kézzelfogható valóság
én vagyok az a kisfűlű
nyulacskákkal és mormotákkal
az a nyájasabbnál nyájasabb beszédű én vagyok

A KÖLTŐ MÁSODIK ÁLMA

nem vagyok már szomorú lóg a kard a pitvarban a zabola fel van
rakva
egyik a másik után kiáltják a polgárok éljen (a parafrázis
a háború a művészetek)
amíg a hold még feltűnik az égen – az emlékezés félelmetes
égiteste
nem vagyok már szomorú az ő fehér húsa majdnem minden
virtussal rendelkezik

lóval és tollforgóval a tenger mélyén – mit keresel itt kérdezi
a halak császára szeretőmet keresem jóságos uram
az ő fehér húsa biz majdnem minden virtussal rendelkezik

majd ahogy felszáll és elvész az égen mint áldozati füst
lelkem örökre úgy megpihenne
a túlsó parton a hangos görögöknél

EGY NEM LÁTHATÓ SÍRÁS-VILÁG MEGALAPOZÁSA

rossz jel! a gyermek guillaume nyár óta a sarokban alszik
rendetlenül odahajigált cipők és szandálok között

pufók árnyakat ölelget álmában – szelíd ma ijesztő holnap
a pusmogó por egy cseppet sem zavarja

AZ ADMINISZTRÁTOR IS BELÉPNE A BETŰK
KÖZTÁRSASÁGÁBA S A KÖLTŐNEK OLVASSA
FEL (MIRE AZ TELJESEN LEDÖBBEN)
A KÖVETKEZŐ SZÖVEGET

in anno domini 1412 megszületett a nyúl – szorgos házigazdaként
hetente kimosta harisnyáját ingjeit akár két-két zsebkendőt
folyton kerestem sehol nyomát nem találtam (a nyúl
szomszédomét)

bérelj az ördögbe egy dohányboltot mondtam volna neki
házasodj meg s csinálj száz gyereket s adj a világnak új filozófiát
volna! a nyúl nekem nem is szólt és meghalt in anno
domini 1417

A TÖRTÉNELEMLECKE VÉGE

(GUILLAUME PROFESSZOR)

s még hogy gördültek a fejek: estefelé
édes zümmögésben vidám méhzümmögésben

ha egy gyermek reszket – az égbolton kigyúlnak a csillagok
ha egy gyermek sír – a ház mögött jégfüggöny omlik le
beszélj világosan s holnap a világ ura leszel

gyermek ki semmit nem tud arról mi történt
születése előtt: jó szándékkal kikövezett út

következésképpen ott amellet a rothadt repkény mellett fogok ásni
oly édes zümmögésben édes méhzümmögésben
s hagyom a vizet énekelni a felhőket folyni a tüzet lobogni
aki világosan beszél a világ ura lesz holnap

DOBRAI ZSOLT LEVENTE fordításai

Virgil Mazilescu: 1942 és 1984 között élt román költő. „Csodálatos: amilyen bohém volt a mindennapokban, olyan maximalista a költészetben. Egyébként olykor zavarta is ez a korlátoltság. Egyszer azt mondta – természetesen egy vodka állt előtte –, hogy szenved, mert nem képes úgy írni, hogy a máját az asztalra tegye. Néhanapján bosszankodott túlságosan szigorú agya miatt, sőt, gyűlölte. Megrémítette, hogy kevés a szava. Úgy szeretett volna írni, mint Saint-John Perse. Mint minden igazi költő, hol zseninek, hol ripacsnak képzelte magát, és mindkettőből volt valami benne. Én különben azt hiszem, ezek a kategóriák nem zárják ki egymást” – írja róla Nora Iuga, aki a barátja volt, és aki szintén költő.